

Arrest

nr. 222 794 van 18 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANHOVE
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 6 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANHOVE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in 1987 geboren te zijn in Libië en de Libische nationaliteit te bezitten.

Op 26 april 2018 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 22 mei 2018 hoorde de gemachtigde verzoeker in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 9 juli 2018 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse instanties.

Op 10 juli 2018 brachten de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten op de hoogte van het feit dat ondertussen het verzoek niet binnen de vereiste termijn werd beantwoord zodat er sprake is van een stilzwijgend akkoord.

Op 22 oktober 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : A. Z.
voornaam : Y.
geboortedatum : [...]1987
geboorteplaats : T.
nationaliteit : Libië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. Z., verder de betrokkene, die staatsburger van Libië verklaart te zijn, bood zich op 16.04.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 26.04.2018 en legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten te Tripoli (Libië) de betrokkene op 06.03.2018 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 15.03.2018 en 13.04.2018. De betrokkene was op dat moment in bezit van een paspoort van Libië met nummer (...), afgegeven op 29.04.2015 en geldig tot 28.04.2023.

De betrokkene werd gehoord op 22.05.2018. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij op 24.03.2018 van Libië naar Tunesië reisde. Twee dagen later vloog hij vandaar naar Milaan (Italië) met zijn eigen paspoort dat was voorzien van een door de Italiaanse instanties afgegeven visum. Hij reisde vanuit Italië meteen door naar Nederland, vanwaar hij na een verblijf van enkele dagen naar België kwam.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België op aanraden van zijn broer.

Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek door de Italiaanse instanties omdat verzoekers voor internationale bescherming geen rechten hebben in Italië en op straat moeten leven.

Op 09.07.2018 werden de Italiaanse instanties conform artikel 12(4) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene op te nemen. Dit

verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 10.09.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 09.07.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Betreffende zijn argument dat verzoekers in Italië op straat dienen te leven wijzen we er op dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hem geen opvang zal worden geboden.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het boven vermelde en geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens mogelijk wordt verzocht zich aan te bieden bij een "Questura" in bijvoorbeeld Sicilië. De betrokkene moet zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. We benadrukken dat het rapport wel meldt dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de "Questura" van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48). Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen.

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 48).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We

wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14).

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

We merken op dat het AIDA-rapport inderdaad gewag maakt van non gouvernementele organisatie die de levensomstandigheden in een aantal CAS-centra hekelen, maar tevens verschillende keren meldt dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions are equal to those of SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 89).

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 74).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties -de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (pagina 77).

We merken op dat bovenvermelde wettelijke bepalingen betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming en dat de betrokkene geen internationale bescherming vroeg in Italië en de betrokkene niet in een Italiaans opvangcentrum verbleef in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Gezien de betrokkene derhalve niet onder de bepalingen viel van de Opvangrichtlijn kan hij niet het voorwerp zijn van een dergelijke maatregel.

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zowel het geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat beperkingen voorziet inzake het Italiaanse systeem tot het verkrijgen van internationale bescherming met onder meer . een afschaffing van de status van humanitaire bescherming en van het SPRAR-netwerk. Dit decreet werd kritisch onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties in Italië. Echter wensen we te benadrukken dat het decreet voorlopig slechts gepubliceerd is maar nog in concrete wetgeving geconverteerd dient te worden door het Italiaanse parlement. Daarnaast benadrukken we ook dat het niet voorziet in een volledige afschaffing van het SPRAR-netwerk maar in een specifieke beperking waarbij de toegang tot het SPRAR-netwerk wordt voorzien voor personen in het bezit van een internationale beschermingsstatus of niet-begeleide minderjarigen. We zijn van oordeel dat bovenvermelde niet impliceert dat betrokkene volledig uitgesloten zal worden van toegang tot de materiële opvangvoorzieningen vermits hij nog steeds recht zal hebben op toegang tot de zogenaamde collectieve eerstelijnsvoorzieningen (CAS en CARA, cfr. 26.09.2018, "Italy: latest immigration decree drops protection standards", <http://www.asylumineurope.org/news/26-09-2018/italy-latest-immigration-decree-drops-protection-standards>)).

Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy") doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. Zoals boven opgemerkt maakte de betrokkene niet aannemelijk dat ze specifieke noden in die zin dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin ze in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Tijdens het verhoor stelde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren, maar wel een breuk aan de rechterhand te hebben. Hiervoor krijgt hij naar eigen zeggen geneesmiddelen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Italiaanse autoriteiten niet binnen de termijn hebben geantwoord op het overnameverzoek van België van 9 juli 2018. Hierdoor werden zij op stilzwijgende manier verantwoordelijk na het verstrijken van de termijn van twee maanden zoals bepaald in artikel 22 juncto artikel 42 van de Dublin III-verordening op 10 september 2018.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 11 maart 2019. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Italië op 22 november 2018 een schrijven heeft gericht waarin hij de Italiaanse instanties meedeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn. Of verzoeker kan beschouwd worden als “ondergedoken” moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

Zoals blijkt uit het arrest Jawo, bestaat een weerlegbaar vermoeden dat indien verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten, zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, hij in principe als ondergedoken mag worden beschouwd.

Het arrest Jawo voorziet evenwel een aantal belangrijke nuances op dit vermoeden van onderduiken, met name dat de verzoeker moet geïnformeerd worden over de verplichting de instanties op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dat de betrokken verzoeker de mogelijkheid behoudt om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij de mogelijkheid behoudt aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten. Hierop gaat de raadsvrouw evenwel in het geheel niet in ter zitting. Zij stelt wel dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken een aangetekend schrijven heeft gericht op 17 april 2019 waarin een verklaring van wijziging van woonplaats wordt bekend gemaakt. De Wnd. Voorzitter wijst er evenwel op dat de gemachtigde reeds voor 11 maart 2019 ertoe gehouden was de Italiaanse autoriteiten in te lichten over een verlenging van de termijn omwille van onderduiken. Zij hebben dit ook tijdig op 22 november 2018 gedaan. Het feit dat de raadsvrouw na het verstrijken van de maximale termijn voor overdracht, zijnde pas op 17 april 2019, aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt waar hij zich bevond is bijgevolg laattijdig. Het laattijdig kenbaar maken van deze woonstkeuze heeft de gemachtigde niet de praktische mogelijkheid geboden om aan zijn verplichting te voldoen verzoeker binnen de termijn van zes maanden na het akkoord aan Italië over te dragen. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij niet de bedoeling heeft gehad zich aan de autoriteiten te onttrekken.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn (HvJ 25 oktober 2017, Shiri, C 201/16, § 30 en 34; HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, § 52). Verzoeker behoudt aldus zijn belang bij onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. In het derde onderdeel voert verzoeker opnieuw de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Geen rekening gehouden met de actuele en reële situatie van Italië

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat: 'Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, '(bestreden beslissing pg. 2, eigen onderlijning).

In de bestreden beslissing wordt er betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers verwezen naar verschillende geactualiseerde rapporten, o.a. het AIDA-rapport, het rapport van organisatie SFH/OSAR. Deze rapporten maken opmerkingen betreffende de vele tekortkomingen van Italië met betrekking tot de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming.

Dat de actuele toestand van Italië voor asielzoekers schrijnend te noemen is, wordt verder bevestigd door de Britse kwaliteitskracht 'The Independent':

'Ten thousand migrants are living in "deplorable" conditions in Italy without shelter, food and clean water, Médecins Sans Frontières (MSF) has warned in a damning indictment of the country's border practices. "Inadequate" reception policies are forcing refugees into slums, squats and abandoned buildings with limited access to basic services, the charity said.

Increasing marginalisation of asylum seekers and a growing prevalence of forced evictions has led to small groups of migrants living in increasingly hidden places, the charity found, exposing them to "inhumane" living conditions.' (Stuk 4).

Verzoeker wijst er verschillende malen op dat hij in Italië op straat zal moeten leven, hetgeen gezien de actuele situatie in Italië met betrekking tot opvangplaatsen voor asielzoekers, een zeer reëel gegeven is.

Deze stelling van verzoeker wordt bevestigd in talloze verslagen, o.a. in deze van Medecins sans Frontieres 'Informal settlements' (bron <https://www.msf.org/italy-migrants-and-refugees-marginssocietv>) en amnesty international (bron <https://www.amnestv.org/en/countries/europe-and-centralasia/italy/report-italy/>):

"Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged detention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations."

Desondanks wordt er kortweg in de bestreden beslissing volgend geconcludeerd: 'Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.'(bestreden beslissing pg. 4).

Dat deze motiveringen dus zeker niet afdoende zijn.

Dat de motivering in deze zeer vaag en onzorgvuldig is.

Zelfs indien verzoeker in Italië toegang zou krijgen tot een opvangcentrum, hetgeen in casu dus al zeer onzeker is, zal deze opvang in een CAS-centrum zijn.

In de bestreden beslissing staat: 'We merken op dat het AIDA-rapport inderdaad gewag maakt van non gouvernementele organisatie die de levensomstandigheden in een aantal CAS-centra hekelen, maar tevens verschillende keren meldt dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk.

Dat de bestreden beslissing geen juiste weergave geeft van het AIDA-rapport.

Dat het AIDA-rapport het volgende schrijft over de CAS-centra: 'The chronic emergency has forced the improvisation of interventions and favoured the entry into the accommodation network of bodies lacking the necessary skills and, in the worst cases, only interested in profits. Reports published throughout 2016 and 2017 by organisations such as Doctors for Human Rights (MEDU), Naga, Lunaria, and LasciateCIEntrare together with Libera and Cittalia, clearly show the serious problems and deficiencies of many of such structures: unsuitable structures reception; lack of hygiene and lack of safety conditions minimally adequate for both guests and workers; lack of preparation of the staff and staff shortages

Dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de juiste inhoud van dit rapport.

Dat er besloten kan worden dat in casu het minstens aannemelijk is dat Italië manifest onkundig is en dat er fundamentele tekortkomingen zijn met betrekking tot onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in Italië zodoende dat verzoeker door overdracht aan Italië een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat op dit punt dus niet alleen de materiële motiveringsplicht werd geschonden doch ook de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand.

De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2. Schending van art. 3 in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 3 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RvVn°43.735 van 25/05/2010, RvVn°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvVn°28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat de verwerende partij besluit dat een overdacht aan Italië geen reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook ongemoeid gelaten dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

Zoals verzoeker citeert moet volgens artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 de bestuurshandeling uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Volgens artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet worden de administratieve beslissingen met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

In casu heeft de gemachtigde verwezen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 17 en 22 van de Dublin III-verordening. Daarnaast heeft de gemachtigde ook onderzocht of een overdracht naar Italië strijdig zou kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij heeft zeer uitvoerig gemotiveerd waarom volgens hem een overdracht niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hierbij heeft hij rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het Dablingheoor. De Raad volgt verzoeker niet waar hij stelt dat onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen zijn weergegeven waarop de beslissing steunt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Volgens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, staat dit beginsel de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, zoals verzoeker aanhaalt, in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de

algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoeker meent dat de motieven niet afdoende zijn nu ze volgens hem ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig zijn. Hij stipt aan dat niet voldoende rekening is gehouden met de actuele en reële situatie in Italië. Verzoeker citeert uit rechtspraak van het EHRM en stipt aan dat er in de beslissing wordt verwezen naar geactualiseerde rapporten zoals onder meer het AIDA-rapport en het OSAR-rapport waarin opmerkingen zijn gemaakt betreffende de vele tekortkomingen aangaande de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming. Verzoeker meent dat de toestand schrijnend is en citeert uit de Britse krant 'The Independent'. Verzoeker benadrukt de opvangproblematiek en stelt dat hij er verschillende malen op heeft gewezen dat hij op straat zal moeten leven. Zijn stelling wordt bevestigd door verslagen van onder andere Médecins sans Frontières en Amnesty International. Uit dit laatste rapport, waarvan verzoeker de digitale bron geeft, stipt hij aan dat er sprake was van verlengde vasthouding in de hotspots, een incorrecte classificatie van asielzoekers als economische migranten en een gebrek aan onderzoek naar gebruik van overdreven dwang tijdens identificatieprocedures. Verzoeker acht daarom de conclusie van de gemachtigde in de beslissing dat niet kan besloten worden dat Dublinterugkeerders geen toegang krijgen tot de procedure voor internationale bescherming of tot de opvangstructuren te vaag en onzorgvuldig. Hij vervolgt dat indien hij opvang zal krijgen, wat op zich reeds onzeker is, dit opvang zal zijn in een CAS-centrum. Aangaande deze centra meent verzoeker dat de gemachtigde geen juiste weergave geeft van het AIDA-rapport. Hij citeert een passage waarin men wijst op het feit dat door de chronische noodtoestand mensen die niet de noodzakelijke vaardigheden hebben toegang kregen tot de accommodatie en in het slechtste geval enkel geïnteresseerd waren in winst. Vele rapporten wezen op de problemen in de CAS-centra, zoals onaangepaste opvangstructuren, gebrek aan hygiëne, gebrek aan veiligheidsomstandigheden zowel voor de gasten als de werknemers, gebrek aan voorbereiding van het personeel en gebrek aan personeel. Verzoeker meent dat in de beslissing niet met de juiste inhoud van dit rapport is rekening gehouden. Dit volstaat voor verzoeker om vast te stellen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming, dermate dat hij bij overdracht een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Doordat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de werkelijke toestand, stelt verzoeker dat de motieven

niet pertinent en draagkrachtig zijn en eveneens de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden.

Verzoeker vervolgt dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat de gemachtigde besluit dat een overdracht aan Italië geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing is volgens verzoeker onjuist, niet juridisch aanvaardbaar en steunt niet op juiste, juridisch aanvaardbare of wettige motieven zodat het niet naar recht is gemotiveerd. In het derde onderdeel acht hij eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn Dublingehoor op 22 mei 2018 inderdaad bezwaar heeft geuit tegen een overdracht naar Italië. Hij stelde gehoord te hebben van andere vluchtelingen dat je op straat moet overnachten, dat naar het schijnt asielzoekers er geen rechten hebben maar dat hij niet uit eigen ervaring sprak daar hij slechts twee dagen doorbracht in de luchthaven van Milaan.

Aan de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders heeft de gemachtigde meer dan 3 pagina's van de bestreden beslissing gewijd. In essentie komt het erop neer dat de gemachtigde zich steunt op het AIDA-rapport gevoegd aan het administratief dossier up to date tot 31 december 2017, een rapport van OSAR van augustus 2016, een rapport van Artsen zonder Grenzen en de door hem geciteerde arresten van het EHRM. Hieruit leidt de gemachtigde af dat Dublinterugkeerders inderdaad te maken kunnen krijgen met een probleem van opvangomstandigheden. In geval van een impliciet akkoord, zoals in casu, worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan terwijl de betrokkene vervolgens wordt verzocht zich aan te bieden in een questura die ver gelegen kan zijn en waarvoor de betrokken persoon zelf de reis moet ondernemen. De gemachtigde meent echter dat uit het AIDA-rapport niet duidelijk blijkt over hoeveel gevallen dit gaat en stelt vast dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de questura in de regio noordelijk van Milaan. Hij acht de kans groot dat in geval van een overdracht aan Rome, ook een questura in de nabijheid van Rome zal worden aangewezen. Verder wijst de gemachtigde erop dat voor personen die nog geen verzoek tot internationale bescherming indienden in Italië zij dit dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de questura voor de registratie van het beschermingsverzoek. In Rome en Milaan zijn NGO's actief die bijstand verlenen aan Dublinterugkeerders. Die NGO's kunnen enkel bijstand verlenen indien een beschermingsprocedure nog hangende is of wanneer de betrokkene nog niet eerder bescherming heeft gevraagd in Italië, zoals in casu het geval voor verzoeker. De gemachtigde erkent verder dat de wachtperiode lang kan zijn vooraleer een Dublinterugkeerder een eerste afspraak kan krijgen met gevolgen voor het recht op opvang, waarbij die in Rome kan oplopen tot een maand. De gemachtigde wijst er evenwel op dat dit geen structureel gegeven is, nu er opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat bv. in Napels wederom blijkt dat de wachtperiode is teruggebracht tot 10 dagen. De in de rapporten geschetste omstandigheden verschillen volgens de gemachtigde niet wezenlijk van de situatie zoals aan de orde in de door hem geciteerde rechtspraak van het EHRM. Men kan niet concluderen dat Dublinterugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de opvangstructuren. Wat betreft de vaststelling van Artsen zonder Grenzen dat binnen de groep van dakloze immigranten, die zij bijstaan in Rome, er ook een toename is van Dublinterugkeerders, stelt de gemachtigde dat niet duidelijk is in welke hoedanigheid die personen terugkeerden en of die personen daadwerkelijk geen toegang kregen. Hij plaatst er tegenover dat volgens het OSAR-rapport de opvangplaatsen gedurende de voorbije vier jaar sterk zijn toegenomen (van 5000 tot 120.000 plaatsen). Verder geeft de gemachtigde toe dat Dublinterugkeerders vooral in de CAS-centra toekomen of een ander centrum voor eerste opvang. Dit blijkt eveneens uit het decreet van 24 september 2019 dat inhoudt dat de SPRAR-netwerken enkel openstaan voor personen met internationale beschermingsstatus en voor niet-begeleide minderjarigen. Hij haalt aan dat in het AIDA-rapport verschillende NGO's de levensomstandigheden in een aantal CAS-centra hekelen. Toch benadrukt de gemachtigde dat het rapport tegelijk aangeeft dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en een aanzienlijk aantal CAS-centra ook levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPRAR-netwerk. Wat betreft de Italiaanse regelgeving die inhoudt dat iemand die reeds in Italië opvang heeft genoten doch deze heeft verlaten, problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang, stipt de gemachtigde aan dat verzoeker zich niet in die situatie bevindt nu hij nog geen internationale bescherming vroeg in Italië. Verder verwijst de gemachtigde naar het rapport van het Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council dat specifiek betrekking heeft op overdracht van mensen met specifieke noden in de zin dat er sprake is van een situatie van extra kwetsbaarheid zoals bepaald in artikel 21 van de Opvangrichtlijn. De gemachtigde wijst er evenwel op dat verzoeker geen extra kwetsbaarheid vertoont. Tot slot stipt de gemachtigde aan dat de situatie in de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM zou impliceren, en waar sprake is van het gebruik van buitensporig geweld bij de registratie van de vingerafdrukken, niet

op de situatie van verzoeker van toepassing is aangezien hij in het kader van de Dublin III-verordening zal overgedragen worden waarbij het zeer onwaarschijnlijk is dat hij dan in een hotspot zou terechtkomen.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde hiermee getuigt van een genuanceerde, redelijke en zorgvuldige beoordeling over de actuele en reële situatie in Italië, rekening houdend met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er kan in elk geval niet worden aangenomen dat de motivering “vaag” zou zijn. Dit kan verzoeker in geen geval ernstig voorhouden, nu de bestreden beslissing steunt op een doorgedreven, zorgvuldig en gedetailleerd onderzoek van de toegang tot de beschermingsprocedure en tot de opvangvoorzieningen. De verwijzing van verzoeker naar het citaat uit een artikel in “The Independent” over de schrijnende situatie aan de Italiaanse grens, brengt niets bij nu de gemachtigde in de bestreden beslissing toont kennis te hebben van de slechte situatie in de hotspots, maar terecht aangeeft dat verzoeker in het kader van een Dublinoverdracht geen reëel risico loopt in een dergelijke hotspot of in een opvangsituatie vlak aan de Italiaanse grens terecht te komen. Waar verzoeker nog citeert uit een rapport van Amnesty International waarin gewag wordt gemaakt van verlengde detentie van vluchtelingen in de hotspots, incorrecte classificatie van asielzoekers als economische migranten en overdreven geweld bij de identificatie of een gebrek aan waarborgen tegen gedwongen verwijdering van mensen naar landen waar ze het risico lopen op mensenrechtenschendingen, herhaalt de Raad dat de gemachtigde terecht van oordeel is dat verzoeker geen reëel risico heeft om in een hotspot terecht te komen als Dublinterugkeerder. Tegelijk zal verzoeker nu in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen, wat een gecontroleerde overdracht is in het kader van een duidelijke verordening die enkel van toepassing is op verzoekers van internationale bescherming, zodat het risico dat verzoeker niet als een dergelijke verzoeker zal worden beschouwd door de Italiaanse overheid wederom klein is. Wat betreft het excessief gebruik van geweld bij de identificatie, blijkt echter uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde met dit rapport van Amnesty International heeft rekening gehouden maar aanstipt dat dit wederom een fenomeen is dat zich voordoet aan de grens bij de registratie van illegale vreemdelingen in de hotspots. Vooralsnog blijkt uit de aangehaalde rapporten van verzoeker, noch uit die die zich in het administratief dossier bevinden dat er onvoldoende waarborgen zijn bij het onderzoek van de beschermingsverzoeken zelf of dat dit onderzoek niet deugdelijk zou zijn of dat er geen effectief rechtsmiddel zou openstaan tegen de beslissingen in eerste aanleg.

Verder is er in elk geval geen sprake van een conclusie die kort door de bocht zou zijn gegaan. De conclusie steunt op zeer concrete en specifieke informatie uit het AIDA-rapport waarin wordt ingezoomd op de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders en hieruit duidelijk blijkt dat mensen zoals verzoeker, die nooit eerder werden geplaatst in een Italiaans opvangcentrum, na overdracht recht hebben op opvang. De gemachtigde erkent dat er een wachttermijn is die kan variëren tussen de aankomst en de werkelijke opvang in een CAS-centrum, maar geeft termijnen van 10 dagen tot een maand en stipt aan dat NGO's mensen zoals verzoeker, die nog geen verzoek hebben ingediend in Italië, na aankomst opvangen. Het is ook niet betwist dat verzoeker geen extra kwetsbaarheid heeft, naast het feit een verzoeker van internationale bescherming te zijn. In deze verschilt de huidige zaak dan ook van de zaak die voorlag bij het VN-Comité tegen Foltering waarnaar verzoeker verwijst en waarover hij een stuk 3 voegt aan zijn verzoekschrift. De Raad neemt dan ook in casu niet aan dat het onmenselijk of vernederend is in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest voor verzoeker om gedurende een beperkte termijn de facto afhankelijk te zijn van de hulp van een NGO in afwachting van zijn opvang in een CAS-centrum.

Wat betreft de CAS-centra volgt de Raad niet dat de beslissing geen juiste weergave zou geven van het AIDA-rapport of geen rekening zou houden met de juiste inhoud. Het standpunt dat verschillende NGO's de levensomstandigheden hekelen in een aantal CAS-centra maar dat de levensomstandigheden aanzienlijk kunnen verschillen van centrum tot centrum en een aanzienlijk aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan de SPRAR-centra, vindt duidelijk steun in het door de gemachtigde aangehaalde AIDA-rapport. De Raad stelt veeleer vast dat verzoeker een partiële lezing doet van dit rapport en enkel de pijnpunten aanhaalt maar de nuances negeert. De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde de beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand.

Ook al blijkt volgens het AIDA-rapport een aanzienlijk gemiddeld niveauverschil van opvang tussen de CAS-centra en de SPRAR-centra, waarbij in bepaalde gevallen zorgwekkende tekortkomingen worden signaleerd in die CAS-centra, dan nog kan de Raad niet aannemen dat de aangehaalde omstandigheden, voor een jonge man zonder bijkomende elementen van kwetsbaarheid (zie supra),

volstaan om aannemelijk te maken dat een overdracht naar Italië een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest creëert.

Op grond van het betoog van verzoeker is de Raad van oordeel dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die correct heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De door de gemachtigde geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt niet zodat de motieven als afdoende en draagkrachtig kunnen worden beschouwd. Er kan ook worden aangenomen dat de gemachtigde zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Er blijkt ook niet dat hij heeft nagelaten met een dienstig stuk rekening te houden.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoeker ontwikkelt de schending van artikel 3 van het EVRM niet op een andere manier. Supra stelde de Raad reeds vast dat de gemachtigde op een redelijke en zorgvuldige wijze tot zijn conclusie is gekomen dat er weliswaar moeilijkheden zijn maar dat er vooralsnog in Italië geen sprake is van algemene structurele tekortkomingen aangaande de toegang tot de procedure voor internationale bescherming of tot de opvangstructuren, dermate dat de overdracht van een verzoeker van internationale bescherming op zich als strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen. Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker, heeft de Raad supra eveneens reeds vastgesteld dat niet is betwist dat verzoeker geen bijkomende elementen van extra kwetsbaarheid vertoont, anders dan een verzoeker van internationale bescherming te zijn. Zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt, is in een dergelijke situatie dan ook niet aannemelijk dat bijkomende garanties aan de Italiaanse autoriteiten hadden moeten gevraagd worden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de materiële motiveringsplicht, met artikel 62 van de Vreemdelingenwet of met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet aangenomen worden.

Verzoeker voert in dit tweede onderdeel ook nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij laat evenwel na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing dit grondrecht schendt zodat dit onderdeel van het tweede onderdeel onontvankelijk is.

Waar verzoeker in het derde onderdeel opnieuw poneert, zonder meer, dat de gemachtigde tegen alle redelijkheid zou ingaan te besluiten dat de overdracht geen reëel risico op een blootstelling aan artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest impliceert, volgt de Raad niet. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar hetgeen supra werd uiteengezet.

Verzoeker stelt vervolgens dat nu hij een beroepsmogelijkheid heeft bij de Raad, hij ongemoeid moet gelaten worden in afwachting van het arrest van de Raad. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze dit in verband kan gebracht worden met de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel. Hoe dan ook blijkt dat de gemachtigde niet kon overgaan tot de overdracht van verzoeker gezien hij als ondergedoken kon worden beschouwd. Bijgevolg werd verzoeker de facto ongemoeid gelaten, zodat verzoeker geen belang heeft bij dit argument. Verder wordt ook niet aangenomen dat het huidige beroep tegen het overdrachtsbesluit schorsende werking heeft, maar indien de gemachtigde toch stappen had gezet voor een gedwongen overdracht dan had verzoeker de mogelijkheid gehad bij wijze van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van dit beroep te vorderen en zou dat beroep wel een automatisch schorsende werking gehad hebben.

Uit dit betoog kan in elk geval niet afgeleid worden dat de beslissing onjuist zou zijn, juridisch onaanvaardbaar zou zijn of op onwettige motieven zou steunen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van de motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES